

OPILEC A JEHO ŽENA

Každý má chybičku, již stále propadá.

Hanba či strach jej neochrání.

Okamžitě mě bajka napadá,

neb příklad dávám bez meškání

k svým tvrzením. Byl Bacchův pilný žák,

jenž zdraví ničil si a kapsu k tomu.

Ten z druhu lidí byl, který jak vyjde z domu

v krčmu plat spěchá odevzdat.

Jednoho dne náš muž víc než dost ovíněný

a v lahvi zanechav rozum nevalné ceny,

skončil pouť ve sklepe, dík ženě strážlivé.

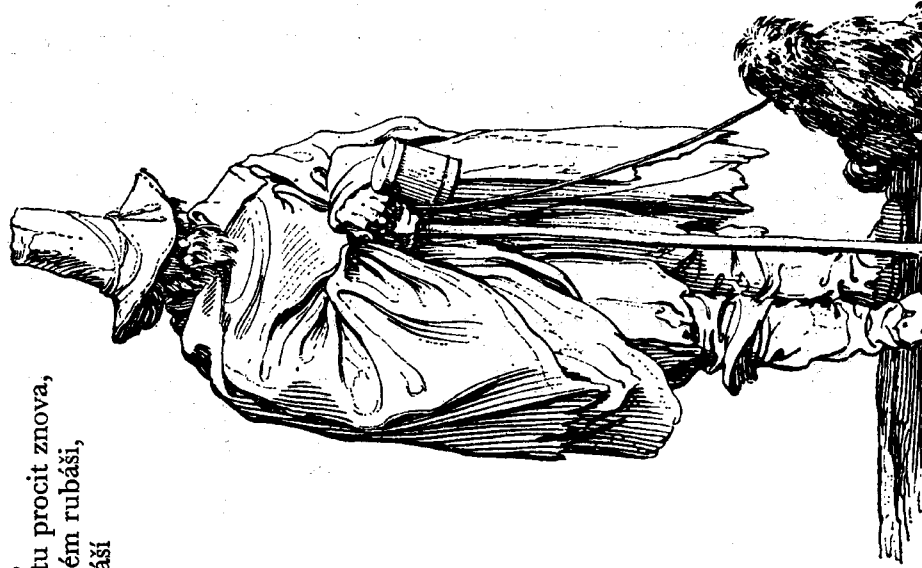
Tam víno udělalo své,

a když náš výtečník k životu procitl znova,

zří, že je zahalen v bělostném rubáši,

ve kterém si smrt odnáší

Jean de la Fontaine

ivé oběti. „Je snad,“ dí muž, „má žena vdova?“

Tu přijde manželka, jak Erynie stín,

č rakvi, v níž leží muž a hlasem změněným

nu pokrm nabídne v podobě strašné kaše,

kterou ni Lucifer by asi nepozřel.

Pan manžel netuší, že podvod se tu páše

a mní, že padl do pekel.

„Co ty jsi vlastně zač?“ zeptá se stínu tiše.

„Správcová Satanovy říše,“

manželka odpoví, „jež v hloubi bezedné

zajatec pekla denně sytí.“

Vtom manžel zprudka vyhrkne:

„A nenosíš i něco k pití?“

MLADÁ VDOVA

Nad ztrátou manžela se vzdychky pláče, lká,

až nářek hlasitý se změní v usmíření.

Čas na svých perutích odnese smutná snění,

jež radost opět vystřídá.

Je velký rozdíl mezi vdovou,

jež vdovou je jen hodinovou,

a tou, jež roční je. Nikterak nevěstíš,

že táž to byla kdysi žena.

Ta druhá láká tě, ta první děsí spíš.

V svůj žal, ať falešný či ne, je uzavřena

a o manželovi jen s každým rozmlouvá.

Zdá se, že žal svůj neunes.

To se však věru jenom zdá,

jak z této bajky dovíme se,

jež životní spíš pravdou je.

Životu dal kdys adié

překrásné ženy muž. I volá ona paní:

„Počkej, chci s tebou jít. Měj s duší slitování,

jež zároveň s tou tvou odejít touží přec!“

Pan manžel sám však cestu koná.

Otec té krásky byl moudřejší nežli ona

a nechal klidně slzy téct.

Takto ji těšil nakonec:

„Dcero, k čemu ten pláč a k čemu tolik křiku?

Proč všechnu krásu dát za oběť nebožtíku?

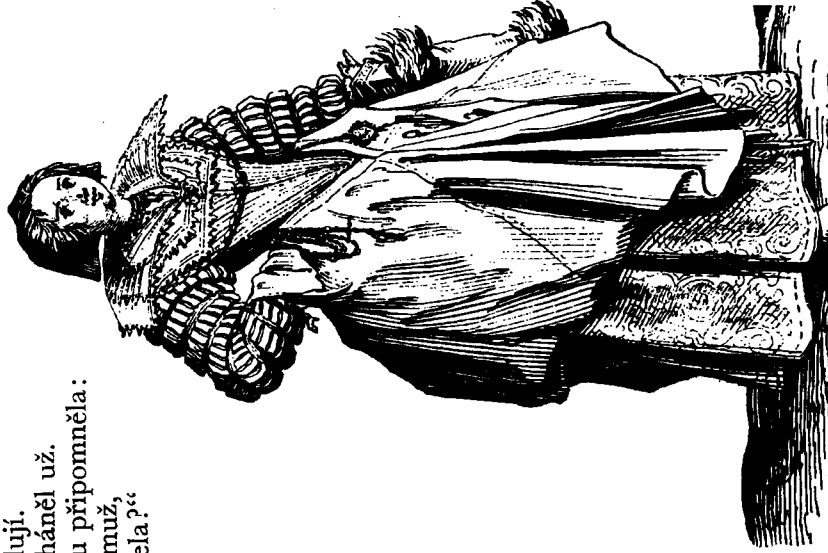
Proč myslet na mrtvé, když tady živí jsou?

Netvrdím, že snad v této chvíli
mohl by zahnat nový milý
všechnu tu chmuru bolestnou.
Leč později kéž smím vám muže nabídnouti
mladého, krásného, jenž bývalému chotí
se málo podobá.“ „Ach,“ vzdychne jen,
„klášter mi bude manželem.“
Otec ji nechává, ať s neštětím se smíří.

Tak přehoupnou se týdny čtyři.
Pak s každým novým dnem se zvolna mění šat,
úprava oděvu i prádlo, účes vlasů
a smutek je leč pro okrasu.

Vždyť šperkem ho lze zlepšovat.
Současně do hnízdečka vpad
celý roj ctitelů. Tančí a koketují,
měnice posléz život v hru.

Od časných jiter k večerům
v prameni mladosti jen plují.
Teď otci nebožtík strach nenaháněl už.
Byl zticha. Zato však dcera mu připomněla:
„Kdepak je, otče, mladý muž,
ježž jste mi slíbil za manžela?“

MANŽELSKÉ ZLO

Kdyby se dobrota vždy s krásou snoul
od zítřka bych si hledal ženu.

Protože soulad ten je vzácný zpravidla
a že má krásný vzhled zřídka kdy přidi
i duši téchže vlastností,

za zlé mi nemějte, když zřeknu se té c
Já mnoho sňatků zřel, žádný však nelé
Něméné z lidí všech snad čtyři čtvrti
slepě se chytají té luzné vidiny.

A čtyři čtvrtiny pak litují — žel marnu
O muži povím vám, jenž tolik lítoval,
že cestou manželskou se dal,
až z toho ženě své dal vale

pro vyčítky a hádky stále.

Nic se jí nelíbí, hubuje napořád:

všichni moc dlouho spí a brzy chodí s
tohle moc bílé je a to moc černé zase.

